

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobce **Berentzen Distillers CR, spol. s r.o.**, se sídlem Bedřichovice 1654, PSČ 664 51, zast. Mgr. Petrem Šívarou, advokátem se sídlem Brno, Dolní louky 7, adresa pro doručování: Brno, Mendlovo nám. 1a, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 17, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2011, č.j. 239-3/2011-010100-21, č.j. 297-3/2011-010100-21 a č.j. 301-3/2011-010100-21,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 31Af 35/2011, sp.zn. 31Af 36/2011 a sp.zn. 31Af 37/2011, **se s p o j u j í** ke společnému řízení a budou nadále vedeny pod sp.zn. 31Af 35/2011.
- II. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 26. 1. 2011, č.j. 239-3/2011-010100-21, č.j. 297-3/2011-010100-21 a č.j. 301-3/2011-010100-21, **se z r u š u j í** a věci **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 31.920,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Petra Šivary, advokáta se sídlem Brno, Dolní louky 7.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami včas podanými u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2011, č.j. 239-3/2011-010100-21, č.j. 297-3/2011-010100-21 a č.j. 301-3/2011-010100-21, kterými bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí o výsledku přezkoumání, přičemž rozhodnutí Celního úřadu Brno, jakožto prvostupňového správního orgánu, bylo napadenými rozhodnutími měněno ve výroku I. a II. Žaloby odůvodnil žalobce shodně tím, že rozhodnutí jsou nezákonná a řízení, které předcházelo jejich vydání bylo stíženo podstatnou vadou, která mohla mít vliv na výsledek řízení. V žalobách popsal žalobce průběh celního řízení a poukázal na chybný postup celního úřadu, který opakovaně vyměřil clo ve výši nižší, než stanovil zákon, a to přes upozornění žalobce. Teprve v důsledku rozhodnutí o nařízení přezkoumání o dodatečném vyměření cla pak došlo k nesprávné aplikaci sazby cla a záměně upřesněné měrné jednotky za objemová procenta alkoholu. Žalobce se dovolává nařízení Rady (EHS) 2913/92, které v čl. 220 odst. 1 stanoví lhůtu dvou dnů, v nichž má být zaúčtovaná částka cla vybrána nebo dovybrána a dále se dovolává čl. 220 odst. 2 písm. b), které zakotvuje jeho právo na neprovedení dodatečného zaúčtování cla. Žalobce vyjadřuje nesouhlas s názorem žalovaného, že rozhodnutí, kterým byl měněn platební výměr na základě mimořádného opravného prostředku podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, ve znění aplikovaném celním úřadem, není rozhodnutím, kterým by bylo clo dodatečně vyměřeno a byl by vyloučen postup podle čl. 220 celního kodexu. Žalobce v žalobách shodně tvrdí, že splnil všechny své zákonné povinnosti, žádnou skutečnost ani údaj rozhodný pro vyměření cla nezamlčel, opakovaně vadný postup celního úřadu nebyl zaviněn či jakkoli ovlivněn chováním žalobce, který v dobré víře ve správnost rozhodování celního úřadu se zbožím propuštěným do volného oběhu dále nakládal.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podrobně popisuje průběh řízení a vypořádává námítky žalobce, obsahově shodné jako námítky uplatněné v žalobě. Zdůraznil, že postupoval podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, nikoliv podle čl. 220 celního kodexu. Žalovaný nezpochybnil chybu při výpočtu cla opakovaně učiněné Celním úřadem Brno. Poukázal však na to, že žalobce je zkušeným hospodářským subjektem, který dlouhodobě obchoduje s alkoholickými nápoji a i v minulosti se zabýval dovozem zboží, takže získal bohaté zkušenosti a disponuje velkou znalostí celního práva. Chyba celního úřadu proto byla pro něj přiměřeným způsobem zjištělná. Žalovaný postupem podle platných právních předpisů napravil chyby, kterých se dopustil celní úřad při výpočtu cla, proto nařídil přezkoumání dodatečného platebního výměru a jeho opravu. Mimořádný opravný prostředek, kterým je přezkoumávání daňových rozhodnutí, není postupem podle čl. 220 celního kodexu, které žalovaný považuje za zcela rozdílné instituty, přičemž postup podle čl. 220 celního kodexu v řízení neaplikoval, zabýval se pouze podmínkami jeho aplikace z toho důvodu, že šlo o odvolací námítku žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že při vydání prvoinstančního rozhodnutí, jakož i v řízení o odvolání bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, celní orgány své závěry řádně odůvodnily.

V replice pak žalobce setrval na svém stanovisku, dovolal se rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného ve věci vedené pod sp.zn. 1 Afs 27/2008 a zdůraznil, že všechny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu byly naplněny, jak bylo popsáno v žalobě. Zdůraznil, že je-li toto ustanovení limitem v řízení o dodatečném vyměření cla, musí tento limit nutně dopadat i na řízení o přezkoumání rozhodnutí o dodatečném

vyměření cla. Znovu zdůraznil, že chybný výpočet cla byl přes upozornění žalobce opakovaně učiněn celními orgány a pokud žalovaný označuje žalobce za zkušený hospodářský subjekt se zkušenostmi v celním řízení, pak žalobce oponuje tím, že při vyměření cla vystupovaly na straně celního úřadu různé oprávněné úřední osoby, které prováděly při aplikaci výpočtového vzorce stejnou chybu, což posilovalo dobrou víru žalobce, že rutinní postup úředních osob je v pořádku.

Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné. Vzhledem k tomu, že se jedná o stejné účastníky, stejný předmět řízení a totožnou procesní i hmotněprávní problematiku, rozhodl soud nejprve o spojení žalob ke společnému projednání. Poté o žalobách soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s., o čemž byli účastníci řízení soudem poučeni.

Je třeba předeslat, že skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné, proto soud vychází ze shodných tvrzení účastníků, která rovněž vyplývají z obsahu správního spisu, a jsou popsána jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak samotným žalobcem v podané žalobě.

V řízení bylo aplikováno ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro přezkoumávanou věc. Nyní je tento procesní institut zakotven v ustanovení § 121 platného daňového řádu, který upravuje prostředky dozorcího práva vykonávaného z moci úřední. V řízení bylo nejprve z moci úřední nařízeno přezkoumání zákonnosti postupu a rozhodnutí vydaného v předchozím řízení (platební výměry o dodatečném vyměření cla žalobci), poté, po nařízení přezkoumání bylo rozhodováno o tom, že původní rozhodnutí budou žalovaným změněna. K odvolání žalobce žalovaný změnil výroky I. a II. rozhodnutí prvostupňového celního úřadu. Důvodem pro nařízení přezkoumání původních platebních výměrů byla skutečnost, že byly vydány v rozporu s právními předpisy, neboť byla nesprávně aplikována sazba cla a clo bylo dodatečně vyměřeno v nesprávné výši.

V odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí žalovaný shodně tvrdí, že nemohl přihlédnout k námitkám žalobce, který se dovolával aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, proto, že rozhodoval v řízení o mimořádném opravném prostředku, přičemž proti dříve vydanému rozhodnutí žalobce námitky neuplatňoval a proto následně v řízení vedeném na základě mimořádného opravného prostředku již námitky žalobce nemohly být zohledněny. Taková argumentace žalovaného je nepřijatelná. Žalobce logicky nemohl namítat ničeho proti rozhodnutí, s nímž byl původně srozuměn, zatímco nově vydané, nyní napadené rozhodnutí vychází ze zcela odlišných zjištění a závěrů celních orgánů, než tomu bylo původně. Jakkoli žalovaný tvrdí, že námitky žalobce nemůže zohlednit, v podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývá podmínkami možné aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/29 ze dne 13.10.1992. Dovozuje však, že při vydání napadených rozhodnutí nebyly postupy čl. 220 celního kodexu vůbec uplatněny, protože platební výměry byly změněny na základě mimořádného opravného prostředku. Žalobce vyjádřil v žalobě s tímto závěrem nesouhlas a následně v replice citoval z judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2008, č.j. 1 Afs 27/2008-97, s tím, že je-li toto ustanovení celního kodexu limitem v řízení o dodatečném vyměření cla, musí tento limit nutně dopadat i na řízení o přezkoumání rozhodnutí o dodatečném vyměření cla. Této námitce žalobce soud přisvědčil.

Při posouzení takto vznesené námitky žalobce vyšel soud z judikatury správních soudů týkající se výkladu a podmínek aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92 Sb., kterým se vydává celní kodex Společenství, a to např. ze žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2008, č.j. 1 Afs 27/2008-97, dále též z rozsudku téhož soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 9 Afs 87/2009-138, ze dne 20.7.2011, č.j. 1 Afs 42/2011-209, ze dne 3.8.2011, č.j. 1 Afs 39/2011-95 – vše dostupné na www.nssoud.cz, přičemž dospěl k závěru, že žalobní námitka ohledně aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, uplatněná žalobcem již v odvolání, a shodně též v žalobě, je důvodná.

Z rozsudku vydaného ve věci sp.zn. 1 Afs 39/2011 se podává, že relevantní judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu shrnul Soudní dvůr například v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 *Agrover*, Recueil s. I-08783, body 30 - 33. Z ní vyplývá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (srov. obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 *Binder*, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 *Faroe Seafood* a další, Recueil, s. I××2465, bod 83; usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P *CPL Imperial 2* a *Unifrigo v. Komise*, Recueil, s. I××8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C- 30/00 *William Hinton & Sons*, Recueil, s. I××7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 *Mecanarte*, Recueil, s. I××3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Z judikatury Soudního dvora k této podmínce vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobilý „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně rozsudek *Mecanarte*, body 19 a 23).

Dále bylo v tomto rozsudku odkazováno na rozsudek Soudního dvora ve věci *Beemsterboer*, v němž Soudní dvůr dovodil, že v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností (body 39 a 46 rozsudku). Pod nedbalost vývozce, jež má za následek přesun důkazního břemene, Soudní dvůr výslovně zařadil případ, kdy vývozce neuchová důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z protokolu uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků

alespoň po dobu tří let (bod 40 rozsudku; v projednávaném případě je tato povinnost vývozců stanovena v článku 29 odst. 1 Protokolu). K tomu Soudní dvůr zdůraznil, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců a že je věcí hospodářských subjektů, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla (body 41 a 43 rozsudku).

Rovněž v rozsudku ze dne 20.7.2011, č.j. 1 Afs 42/2011-209 se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kdy dovodil, že cílem tohoto ustanovení je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily samotné příslušné celní orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají chyby přičitatelné aktivnímu jednání celních orgánů. Rovněž v tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud dovolává relevantní judikatury k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kterou shrnul Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 *Agrover*, Sb. rozh. S. I-8783, body 30 - 33. Z ní vyplývá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 *Binder*, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 *Faroe Seafood* a další, Recueil, s. I××2465, bod 83; usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P *CPL Imperial 2* a *Unifrigo* v. *Komise*, Recueil, s. I××8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C-30/00 *William Hinton & Sons*, Recueil, s. I××7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 *Mecanarte*, Recueil, s. I××3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, č.j. 1 Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS).

Žalobce se v žalobě dovolal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2008, č.j. 1 Afs 27/2008-97, který podrobně vyložil všechny podmínky zakotvené v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a z něhož lze citovat následující:

„Otázka výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu

Stěžovatelka činí sporným výklad čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (ve znění nařízení č. 2700/2000). Podle tohoto ustanovení se dodatečné zaúčtování cla neprovede, „pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce. Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány

vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim“.

Stěžovatelka se aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu domáhá. Odkazuje na Informační dokument o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a čl. 239 celního kodexu, upozorňuje, že celní orgány neměly proti zařazení zboží nikdy žádné námitky, byť zboží dovážela ve značném množství po dlouhou dobu, přičemž otázku správnosti zařazení zboží do celního sazebníku stěžovatelka s celními orgány opakovaně konzultovala. Stěžovatelka polemizuje s právním názorem krajského soudu, že kontrola většího množství celních deklarací „ještě nemusí znamenat, že pochybení sazebního zařazení zboží bude zjištěno“, a že „celní orgány nemohou v každém jednotlivém případě dovozu přezkoumávat správnost zařazení zboží“.

a)

Jakkoliv judikatura Nejvyššího správního soudu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dosud neexistuje [a neexistuje ani judikatura k srovnatelnému předchůdci tohoto ustanovení v § 267 odst. 3 písm. b) celního zákona platného před 1. 5. 2004], na otázku předkládanou stěžovatelkou poskytuje dostatečnou odpověď početná a ustálená judikatura Soudního dvora, kterou jsou české správní soudy vázány. Této judikatury se ostatně dovolává jak stěžovatelka [byť ta prostřednictvím Informačního dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu], tak žalovaný.

Nejvyšší správní soud předesílá, že výše citovaný čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu ve světle níže citované judikatury Soudního dvora v rovině podústavního práva realizuje jednu ze základních zásad materiálního právního státu jakožto základní hodnoty právních řádů všech 27 členských států EU, totiž ochranu důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať již jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Slovy českého Ústavního soudu tuto zásadu charakterizuje „snaha o nastolení stavu, kdy jednotlivce může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost - podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ (viz shora citovaný nález I. ÚS 163/02, s odkazy na další judikaturu Ústavního soudu). Ústavněprávní význam čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu potvrdil též Soudní dvůr, který zdůraznil, že význam tohoto ustanovení leží v ochraně legitimních očekávání [mezi mnohými např. již rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci Mecanarte, C-348/89, Recueil, s. I-3277, bod 19, s odkazem na srovnatelný čl. 5 odst. 2 tehdy platného nařízení č. 1697/79, případně rozsudek ze dne 18. 10. 2007 ve věci Agrover, C-173/06, Sb. rozh. s. I-8783; srov. shodně v komentářové literatuře Witte, P. (Hrsg.) Zollkodex mit Durchführungsverordnung und Zollbefreiungsverordnung. 2. Auflage. München : C. H. Beck, 1998, s. 1389, marg. č. 8 násl.].

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v souladu s rozdělením úloh mezi soudy členských zemí Společenství na straně jedné a Soudního dvora na straně druhé, jak jsou stanoveny v článku 234 Smlouvy o ES a interpretovány judikaturou Soudního dvora, se úloha Soudního dvora omezuje na poskytnutí výkladu práva Společenství, přičemž soudy členských států takto interpretované normy posuzují ve světle všech konkrétních okolností sporu. V tomto smyslu je také úkolem českého správního soudu finálně rozhodnout otázku správného významu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu v nyní projednávané věci.

Z níže uvedených důvodů Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora, stejně jako se zřetelem ke smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, zjistil, že podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení nejsou dány.

b)

Ve svém zatím posledním zásadním rozsudku ve věci *Agrover* Soudní dvůr shrnul svou judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu tak, že k aplikaci citovaného ustanovení je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz věc *Agrover*, bod 30 s citacemi početné starší judikatury). Pouze jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno. K posouzení naplnění těchto podmínek je nutno vzít v potaz kazuistiku Soudního dvora.

1. Chyba ze strany celních orgánů

Co se týče první z těchto podmínek, je podle Soudního dvora cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány (bod 31 citovaného rozsudku *Agrover*). Pojem chyby „nelze omezit na pouhé chyby v počtech nebo v psaní, ale zahrnuje jakýkoliv typ vad přijatých rozhodnutí, jako je tomu především v případě nesprávného výkladu nebo nesprávného použití příslušných právních předpisů“ (viz shora citovaný rozsudek *Mecanarte*, bod 21).

Soudní dvůr zdůraznil, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz bod 31 citovaného rozsudku *Agrover*, který v textu zdůraznil adjektivum „aktivní“; k tomu srov. již rozsudek v citované věci *Mecanarte*, body 23 až 25). Jak nedávno uvedla generální advokátka Verica Trstenjak, tento požadavek v podstatě předpokládá, „že orgány přijmou první rozhodnutí o výši cla, poté změní názor a domnívají se, že výše cla byla špatně posouzena“ (stanovisko generální advokátky Trstenjak ve věci *Agrover* ze dne 7. 6. 2007, bod 33).

Ve věci stěžovatelky ovšem není pochyb, že o takovéto aktivní jednání celního orgánu v její věci nešlo. Nic takového ostatně netvrdí ani stěžovatelka, která sice implicitně akceptuje, že celní orgán se „aktivního“ pochybení nedopustil, opakovaně však dovozuje, že „za chybu

celního orgánu se považuje i jeho pasivní chování“ (k tomu viz níže), přičemž pasivita podle stěžovatelky spočívá v tom, že jí celní úřad nevytkl špatné zařazení zboží dříve.

Z publikované rozhodovací praxe je jasné, že za chybu celního orgánu se nepovažuje ani chybná informace poskytnutá pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem, které nezavazují celní orgán [viz text související s pozn. č. 27 Informačního dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu, citující relevantní rozhodnutí Komise]. Na neformální konzultace s celním úřadem a jeho pracovníky se stěžovatelka opakovaně ve svých opravných prostředcích, žalobách i kasačních stížnostech odvolává, ovšem právě tyto neformální konzultace nemohou založit důvod pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. a) celního kodexu (jak správně žalovaný i krajský soud upozornili, stěžovatelka nikdy nepožádala o závaznou celní informaci). Chybou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu není ani situace, kdy jedinou spornou otázkou je pochybení celních zástupců žalobce, a nikoli pochybení celních orgánů (rozsudek Soudu prvního stupně ES ze dne 27. 9. 2005, *Common Market Fertilizers v. Komise*, T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh. s. II-3923, bod 138, potvrzen Soudním dvorem v rozsudku ze dne 13. 9. 2007 v téže věci vedené pod C-443/05 P, Sb. rozh. s. I-7209, bod 187).

Nejvyšší správní soud dále zvážil, jaký vliv na posouzení věci mohlo mít to, že v případě některých dovozů došlo k tzv. velkému celnímu řízení, při kterém dochází k fyzické kontrole zboží za účelem ověření přijatých celních prohlášení ve smyslu čl. 68 celního kodexu. V dané věci je nepochybné (jak správně uvádí stěžovatelka), že v rámci některých dovozů bylo zboží kontrolováno v rámci velkého celního řízení na základě čl. 68 celního kodexu, zatímco v jiných případech bylo postupováno v souladu s čl. 71 celního kodexu, kdy celní úřad propustil zboží do volného oběhu, aniž by bylo celní prohlášení ověřováno, a to jen na základě údajů uvedených v celním prohlášení [srov. k tomu ostatně shodně již část VI/1-c)]. Právě na proběhlá velká celní řízení stěžovatelka upozorňuje ve snaze dovodit chybu na straně celního orgánu.

Jakkoliv je zásadou chyba přičitatelná aktivnímu jednání celních orgánů, lze se ztotožnit se stěžovatelkou potud, pokud ona v kasační stížnosti tvrdí, že za chybu celního orgánu možno považovat i jeho eventuální pasivitu. V kontextu judikatury Soudního dvora jde ovšem o výjimku z pravidla, které - jak již bylo podrobně rozvedeno - předpokládá aktivní jednání [srov. shodně shora citovanou práci Witte, P. (Hrsg.) *Zollkodex mit Durchführungsverordnung und Zollbefreiungsverordnung*, s. 1391, marg. č. 15]. Z judikatury Soudního dvora přitom jasně plyne, že tuto výjimku nutno interpretovat restriktivně (k tomu bod 31 citovaného rozsudku *Agrover*; k tomu srov. již body 23 až 25 shora citovaného rozsudku *Mecanarte*; nutno podotknout, že i fakta dále citované věci *Hewlett Packard France* jsou dosti výjimečná, neboť pasivita francouzských celních orgánů vznikla za situace, kdy obchodní společnost jednala v dobré víře ve správnost závazné informace poskytnuté německými celními orgány partnerské společnosti téže obchodní skupiny v Německu).

Podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 10. 1987, *Foto-Frost*, 341/85, *Recueil*, s. 4199, bod 24). To znamená, že možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění prvé podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené

povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. 4. 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (viz shora citovaný rozsudek Mecanarte, bod 24).

Je nepochybné, že tyto restriktivní podmínky specifikované citovaným rozsudkem ve věci Hewlett Packard France nejsou ve stěžovatelské věci dány. Stěžovatelka označila zboží (elektrický skútr) v kolonce 31 každého písemného celního prohlášení jako „Ostatní motorové modely - el. skútry“, čemuž pak v kolonce 33 téhož prohlášení přiřadila sazební položku - zbožíový kód dle kombinované nomenklatury celního sazebníku „9503 80 90 00“ (tedy „Ostatní hračky; zmenšené modely a podobné modely na hrani, též mechanické; skládanky všech druhů, - Ostatní hračky a modely, obsahující motor; -- Z jiných materiálů“). Tyto údaje se navzájem nevyklučovaly a mohly vskutku opodstatnit též původní klasifikaci; ve smyslu Hewlett Packard France tedy nebylo možno bez dalšího jen na základě označení zboží v kolonce 31 dospět k závěru, že sazební položka v kolonce 33 je užita nesprávně. Teprve z dalších podkladů poskytnutých až v průběhu následné kontroly (ES Prohlášení o shodě pro výrobek Elektrický skútr 250 W a 350 W a Návod k použití) bylo lze zjistit správné sazební zařazení zboží.

Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka, zda celní orgán v některých řízeních zboží též fyzicky kontroloval, a měl tedy reálnou možnost chybu v zařazení zboží zjistit, jak tvrdí stěžovatelka, je v kontextu citované judikatury Soudního dvora irelevantní. Jakkoliv bylo v některých případech zboží fyzicky kontrolováno, kontrola neprobíhala za účelem ověření správného sazebního zařazení; celní úřad neměl ani povinnost takovouto kontrolu v takto stanoveném rozsahu realizovat. Ze správních spisů navíc vyplývá, že ve smyslu čl. 68 písm. b) celního kodexu nebyly při kontrole zboží vzaty vzorky zboží za účelem hloubkové kontroly nebo analýzy (jak vysvětluje žalovaný v některých svých vyjádřeních ke kasační stížnosti, nestalo se tak právě proto, že celnímu úřadu nevznikly v průběhu velkého celního řízení pochybnosti o sazebním zařazení zboží). Odebrání vzorku zboží v souvislosti s propuštěním zboží do celního režimu volného oběhu ostatně ani sama stěžovatelka netvrdí. V podrobnostech lze k funkci kontroly v rámci tzv. velkého celního řízení odkázat na text uvedený shora [VI/1-c)].

Nejvyšší správní soud v souladu s doktrínou vytyčenou Soudním dvorem ve věci Cilfit a další (rozsudek ze dne 6. 10. 1982, 283/81, Recueil, s. 3415, bod 16) vzal v potaz též interpretaci prvé (a pro tuto věc klíčové) podmínky soudy jiných členských států Společenství. Například belgická judikatura považuje za chybu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu zásadně pouze aktivní jednání celních orgánů - srov. rozsudek belgického Cour de cassation ze dne 8. 11. 2002 ve věci č. F-20021108-5 (Presse Labo Service, s.p.r.l.) (přístupné na <http://jure.juridat.just.fgov.be>). Zcela shodný postoj k tomu má judikatura francouzských soudů - francouzský Cour de cassation ve své judikatuře ohledně interpretace pojmu „chyba“ podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu konstantně judikuje, že za chybu lze zásadně považovat pouze aktivní jednání. Příkladmo v rozsudku Cour de cassation ze dne 5. 4. 2005 ve věci Delpierre mer et traditions SA (sp. zn. 02-21207, www.courdecassation.fr) se soud odvolává na konstantní judikaturu Soudního dvora a dovozuje, že chybou „jsou všechna pochybení -, jenž jsou důsledkem aktivního jednání jednak orgánů kompetentních k dodatečnému vyměření cla, jednak orgánů exportního státu, což vylučuje chyby celního

prohlášení učiněného dlužníkem, s výjimkou případů, kdy nesprávnost prohlášení je výlučně způsobena nesprávnými informacemi poskytnutými samotnými celními orgány“, ovšem za podmínky závaznosti těchto informací. Ilustrativně možno poukázat též na rozhodnutí Cour d'appel de Rouen ze dne 24. 1. 2006 ve věci C.S.R., č. CT0037 (www.legifrance.gouv.fr), která je srovnatelná s nyní projednávaným případem. Společnost C.S.R. se specializovala na opracování a distribuci průmyslových materiálů, za tím účelem mj. dovážela ocelové kolejnice určené pro obráběcí stroje. Společnost ve svém celním prohlášení zařadila dovážené položky do nesprávného tarifu, přičemž toto pochybení bylo zjištěno celními orgány teprve v rámci následné kontroly a společnosti bylo dodatečně vyměřeno clo. Cour d'appel de Rouen potvrdil správné rozhodnutí. Francouzský soud dovodil, že celní orgány se nedopustily chyby za situace, kdy jednoduché srovnání deklarovaného tarifního zařazení s popisem zboží neumožňovala odhalit nesprávné tarifní zařazení; soud uznal argumentaci celní správy, dle které ze strany celních orgánů by se jednalo o chybu pouze v případě, pokud by k odhalení nesprávného tarifního zařazení postačovalo jednoduché porovnání deklarovaného tarifního zařazení s výslovným popisem zboží podle relevantní nomenklatury. Bylo na společnosti C.S.R., aby požádala celní orgány o informaci, která by potvrdila správnost provedeného zařazení. Konečně lze zmínit i judikaturu britských soudů, podle níž „legitimní očekávání obchodníka jsou hodna ochrany jen tehdy, pokud celní orgány samy poskytly základ pro takováto očekávání (s odkazem na shora citovanou věc Hewlett Packard France). - Pokud ovšem celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka (nebo jeho zástupce) a pokud platnost takovýchto informací neměly celní orgány povinnost kontrolovat ani hodnotit, chyba je naopak přičitatelná obchodníkovi (s odkazem na shora citovanou věc Mecanarte). Pokud byl ovšem obchodník předtím uveden v omyl celními orgány, a proto v celním prohlášení poskytl nesprávné informace, chyba je znovu přičitatelná celním orgánům.“ [viz rozsudek London Tribunal Centre (Customs) ze dne 13. 8. 2007 ve věci Invicta Foods Ltd v Revenue & Customs [2007] UKSPC, bod 19, s citací dřívějšího precedentu High Court of Justice; přístupné též na <http://www.bailii.org/>].

Nelze proto hovořit o tom, že by - slovy čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu - v nyní projednávaných věcech „částka cla dlužného ze zákona nebyla zaučtována následkem chyby ze strany celních orgánů“.

2. Nezjistitelnost chyby osobou jednající v dobré víře

Pokud jde o druhou z výše uvedených podmínek (podle níž chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna), musí být zjistitelný charakter chyby, které se dopustily příslušné celní orgány, posuzován s přihlédnutím k povaze chyby, profesní zkušenosti dotčených subjektů a řádné péči, kterou posledně uvedené prokázaly. Povaha chyby závisí na komplexnosti, nebo naopak dostatečně jednoduchém charakteru dotčené právní úpravy, a časovém období, během něhož orgány ve své chybě setrvaly (bod 32 shora citovaného rozsudku Agrover, srov. též rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 3. 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood, C-499/03 P, Sb. rozh. s. I-1751, body 47 a 48). Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 11. 11. 1999 ve věci Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 57) je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností.

Nehledě na to, že v dané věci není dána již první podmínka, tedy existence chyby na straně celních orgánů, je patrné, že není dána ani druhá podmínka aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Obecně platí nepřímá úměra mezi složitostí relevantní právní úpravy

a dobrou vírou dotčené osoby - „čím je sporná oblast práva komplexnější, tím je snazší pro dotčenou osobu prokázat, že jednala v dobré víře“ (Lyons, T. EC Customs Law. Oxford : Oxford University Press, 2001, s. 419). Právní úprava v daném případě nebyla nijak zvláště složitá [pro výklad správného sazebního zařazení, který není v kasační stížnosti na rozdíl od žaloby rozporován, srov. rozsudky krajského soudu, s. 11 - 15, zejména pak s. 14 - 15, resp. rozhodnutí žalovaného, část (3)]. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu a žalovaného, dle něhož je nezbytné při zařazování zboží pod jednotlivé položky Kombinované nomenklatury vycházet z funkčního určení zboží, kterým v tomto případě bylo vozidlo poháněné elektromotorem, jehož primární funkcí je přeprava osob za podmínek uvedených v přiložených dokumentech. Celní úřad i žalovaný tak správně zařadili předmětné zboží po zhodnocení všech důkazů, kterými byly zejména Prohlášení o shodě pro výrobek elektrický skútr 250 W a 350 W a Návod k použití, do podpoložky 8711 90 00 „Motocykly (včetně mopedů) a jízdní kola vybavená pomocným motorem, též s postranními vozíky; postranní vozíky, - Ostatní“, která je pro dané zboží nejspecifičtější a výslovně zahrnuje též skútry. Na zařazení zboží do uvedené podpoložky nemá žádný vliv, že elektrický skútr není určen k jízdě po pozemních komunikacích.

Nadto je nutno podotknout, že stěžovatelka je v daném odvětví ve smyslu shora citovaného rozsudku Söhl & Söhlke profesionálem (dle rozhodnutí žalovaného, které v tomto směru stěžovatelka nijak nezpochybňuje a které je i v plném souladu s obsahem soudního spisu, uskutečnila v období let 2004 a 2005 několik desítek operací stejného typu, tedy dovozu identického zboží do režimu volného oběhu), nota bene vždy zastoupeným celní deklarantkou, která je její vlastní zaměstnankyní. Nejvyšší správní soud tedy v této části uzavírá, že i kdyby snad stěžovatelkou vytykaná nečinnost celních orgánů byla chybou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (o což ovšem v daném případě nejde, jak již vyplývá z předešlého textu), nebylo by lze hovořit o takové chybě, která by nemohla být přiměřeným způsobem zjištěna osobou povinnou, pokud tato jedná v dobré víře.

Nejvyšší správní soud připomíná, že bylo na stěžovatelce, aby se v případě pochybností o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, informovala a opatřila si všechna možná vysvětlení, aby uvedená ustanovení neporušila [citovaný rozsudek Söhl & Söhlke, bod 58; podobně rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 5. 1996 ve spojených případech Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, bod 100] - v daném případě mohlo jít samozřejmě o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží podle čl. 12 celního kodexu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným v jeho názoru, že pokud stěžovatelka jako profesionální obchodník hodlala dovážet zboží po delší časové období a ve větším množství a současně si nebyla jista sazebním zařazením zboží (což se zdá pravděpodobným již jen proto, že sama stěžovatelka správnost celního zařazení neformálně diskutovala s pracovníky celního orgánu, jak opakovaně stěžovatelka sama uvádí), řádná péče stěžovatelky jako předpoklad pro aplikaci druhé podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu mohla spočívat právě v pořízení závazné informace; dobré víry by se mohla stěžovatelka dovolávat např. tehdy, pokud by na základě této informace jednala a celní orgány by následně zjistily, že závěry z této informace vyplývající jsou chybné.

Lze připomenout, že smyslem závazné informace je zajistit podnikatelským subjektům „určitou právní jistotu při výkonu jejich činností, aby byla ulehčena práce celních pracovišť a aby byla dosažena větší jednotnost při použití celního práva Společenství“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 1. 1998, Lopex, C-315/96, Recueil, s. I-317, bod 19). Jak již vysvětleno výše, pokud se stěžovatelka odvolávala jen na neformální konzultaci s pracovníky

celního orgánu, nelze vůbec hovořit o tom, že by jen na základě takovéto informace mohla být v dobré víře.

3. Povinnost dodržet všechna ustanovení předpisů týkající se celního prohlášení

Konečně, pokud jde o třetí podmínku, podle níž osoba musí dodržet všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení, Soudní dvůr upřesnil, že deklarant je povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží (věc *Agrover*, bod 33). Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze rozumně předpokládat, že je deklarant může mít k dispozici; rozhodující je, aby takové informace, jakkoliv budou podle okolností třeba i nesprávné, byly deklarantem poskytnuty v dobré víře (viz *Mecanarte*, bod 29, a *Hewlett Packard France*, bod 29).

Ani tato podmínka ve stěžovatelčině případě není dána. Stěžovatelčina kauza je v tomto směru po právní stránce zcela srovnatelná s rozsudkem Soudního dvora dne 23. 5. 1989 ve věci *Top Hit Holzvertrieb*, 378/87, Recueil, s. 1359. Je sice pravdou, že pouhá skutečnost nesprávného zařazení zboží sama o sobě není porušením třetí podmínky aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (srov. *Hewlett Packard France*, body 29 až 31). Na druhou stranu, označila-li stěžovatelka v kolonce 31 každého písemného celního prohlášení zboží jako „Ostatní motorové modely el. skútry“, takovéto označení ve spojitosti s přiřazením zboží pod sazební položku „9503 80 90 00“ (Ostatní hračky) neposkytlo celnímu orgánu všechny informace stanovené právními předpisy nezbytné pro sazební zacházení požadované pro dotčené zboží. Podle čl. 62 odst. 1 in fine celního kodexu písemné celní prohlášení musí obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Jak upozornil Soudní dvůr, „[p]okud nemůže být zboží zařazeno dostatečně přesně pouze na základě svého označení nebo vzhledu do určité položky společného celního sazebníku, je povinností deklaranta poskytnout jakýkoliv jiný užitečný údaj týkající se především vlastností a použití zboží, aby pomohl zboží správně zařadit“ (bod 26 citované věci *Top Hit Holzvertrieb*). Obdobně jako deklarant v citované věci *Top Hit Holzvertrieb* stěžovatelka nepopsala zboží dostatečně určitým způsobem a namísto toho zvolila jen popis „Ostatní motorové modely - el. skútry“. Z takového popisu nebylo vůbec zřejmé, zda je zboží modelem - hračkou, nebo zda je jeho primární funkcí přeprava osob; jen prve uvedenému by odpovídal zbožíový kód 9503 80 90 00 s celní sazbou 0,0 %, zatímco posléze uvedenému musel nutně odpovídat kód 8711 90 00 00 s celní sazbou 6 % (srov. tamtéž, body 29 a 30).

S ohledem na právě uvedené již není pro naplnění třetí podmínky podstatné, že kromě zavádějící charakteristiky zboží jako „motorového modelu“ stěžovatelka splnila všechny další požadavky na ní těmito normami kladené.“

Závěrem pak Nejvyšší správní soud v řešené věci uzavřel, že „ani případná chyba celního orgánu v průběhu celního řízení nevylučuje realizaci následné kontroly podle čl. 13 a čl. 78 celního kodexu a podle § 127 celního zákona (ve znění účinném počínaje 1. 5. 2004 po novele č. 187/2004 Sb.). Osoba povinná zaplatit clo se však za takovýchto okolností může bránit proti této povinnosti a požadovat ve svůj prospěch aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (ve znění nařízení č. 2700/2000). K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je však nutné vždy splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které

se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.“

V přezkoumávané věci lze s ohledem na shora citovanou bohatou judikaturu správních soudů dovodit, že žalovaný byl povinen v řízení zohlednit odvolací námitky žalobce dovolávajícího se aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, vypořádat je ve vztahu k naplnění podmínek, za nichž má žalobce garantované právo na to, aby clo po propuštění zboží nebylo vybráno.

Protože dvě podmínky ze tří shora vymezených podmínek tohoto ustanovení až dosud žalovaný nezpochybnil, zaměří se v novém řízení na splnění podmínky možné zjistitelnosti chyby osobou jednající v dobré víře, a nevyvrátí-li v řízení tvrzení žalobce o splnění i této podmínky, bude povinen v řízení aplikovat čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, který garantuje osobě povinné zaplatit clo právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, při splnění všech tří kumulativních podmínek.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo, než napadená správní rozhodnutí žalovaného na základě včas a důvodně podaných žalob zrušit a věci mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadená rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 s.ř.s., rozhodoval soud bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s., o čemž byli účastníci řízení soudem poučeni. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a náhrada za zaplacený soudní poplatek. Náhrada nákladů řízení za právní zastoupení advokátem sestává z odměny za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a replika) po 2.100,- Kč za jeden úkon podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a náhrady za tři režijní paušály po 300,- Kč za jeden úkon podle ustanovení § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Náhrada nákladů řízení za právní zastoupení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, když zástupce žalobce soudu doložil, že je registrovaným plátcem této daně. Lhůtu pro uhrazení náhrady nákladů řízení stanovil soud na třicet dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní okolnostem případu i tomu, že povinný subjekt je orgánem veřejné správy. Náhrada nákladů řízení za právní zastoupení advokátem představuje celkem 8.640,- Kč, dále soud přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, takže celková částka nákladů jednoho řízení představuje 10.640,- Kč, za každou z podaných žalob. Celkem tak náklady tohoto řízení po spojení věcí soudem ke společnému projednání a rozhodnutí činí 31.920,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 5. 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu